

C Pasen 6
25 mei 2025
Maria Assumpta

Eerste lezing (Hand. 15, 1-2. 22-29)
Uit de Handelingen van de apostelen

Toen Paulus en Barnabas in Antiochië bij de christengemeente op bezoek waren, kwamen daar joodse gelovigen aan uit Judea. Zij beweerden dat ook de christenen eerst de besnijdenis moesten ondergaan, die Mozes aan de Joden had voorgeschreven, wilden ze door God gezegend worden. Er ontstond een heftige discussie, en men raakte het niet eens. Ten einde raad gaven ze de opdracht aan enkele leden van de gemeente om met Paulus en Barnabas naar Jeruzalem te reizen, en die vraag voor te leggen aan de apostelen en de oudsten.

Na verloop van tijd kwamen die terug van hun missie, vergezeld van twee belangrijke personen uit de gemeente van Jeruzalem, Silas, en Judas, met de bijnaam Barsabbas. Die hadden een brief mee, waarin stond: 'Beste niet-joden uit Antiochië, Syrië en Cilicië, jullie die zich tot Christus hebben bekeerd, gegroet vanwege de apostelen en de oudsten in Jeruzalem. Het is ons ter ore gekomen dat er mensen uit onze gemeente bij jullie zijn gekomen, en dingen hebben verteld die jullie ongerust hebben gemaakt. Weet dat zij niet door ons werden gestuurd. Om de juiste toedracht mondeling aan jullie over te brengen hebben we besloten twee vurige volgelingen van Christus mee te sturen met onze vrienden Barnabas en Paulus. Zij zullen jullie duidelijk maken dat wij - door de Geest gesterkt - besloten hebben jullie alleen die lasten op te leggen die strikt noodzakelijk zijn. En dat is dat jullie geen afgodenvlees of verstikt vlees eten, geen bloed drinken, en geen ontucht plegen. Als jullie daarvan afblijven is alles in orde. Het ga jullie goed.'

Tweede lezing (Apok., 21, 10-14. 22-23)
Uit de Openbaring van de apostel Johannes

In een visioen zag ik, Johannes, dat ik door een engel op een grote, hoge berg gebracht werd. Hij liet mij de heilige stad Jeruzalem zien. Het was alsof ze uit de hemel neerdaalde. En ze straalde met Gods licht. Ze schitterde als de mooiste edelsteen, als kristalklare jaspis.

De stad was omgord door een grote, hoge muur,
met twaalf poorten.
En aan elke poort stond een engel.
En op de poorten waren namen gegrift,
de namen van de twaalf stammen van Israël.
Er waren drie poorten op het oosten gericht,
drie op het noorden,
drie op het zuiden en drie op het westen.
De muur was gegrondvest op twaalf stenen blokken.
En daarop stonden de namen geschreven
van de twaalf apostelen.

Er was geen tempel te zien.
Want God,
de Heer van al wat bestaat,
was zelf in de stad,
samen met het lam.
Ook het licht van de zon en de maan
waren overbodig geworden.
Want God zelf verlichtte de stad,
en het lam was zijn lamp.

Evangelie (Joh., 14, 23-29)

Uit het heilig evangelie van onze heer Jezus Christus volgens Johannes

Eens zei Jezus tot zijn leerlingen:
‘Als iemand van Mij houdt,
zal Hij zijn leven op mijn woorden richten.
Hij mag weten dat mijn Vader dan ook van hem zal houden.
en dat wij in hem tot leven zullen komen.

Maar wie niet van mij houdt,
zal zijn leven niet op mijn woorden richten.

Jullie moeten weten dat die woorden niet mijn woorden zijn.
Ze komen van de Vader, die Mij gezonden heeft.
En ik geef ze jullie door,
zolang ik nog bij jullie ben.

Maar als ik er niet meer zal zijn,
zal de Vader jullie de Geest zenden,
die jullie de weg zal wijzen.
Het zal jullie dan duidelijk worden wat ik jullie steeds heb gezegd.

Zo zullen jullie vrede kennen.
Mijn eigen vrede zal in jullie overgaan.
Dat is een andere vrede, dan die welke de wereld voorhoudt.
De vrede van de wereld vergaat, die van mij duurt eeuwig.

Het zal jullie helpen niet bang te zijn,
en de moed niet te verliezen.
Want jullie weten toch dat ik altijd gezegd heb:
‘Ik zal heengaan, maar ik zal ook terugkeren.’

Eigenlijk zal het goed zijn dat ik heenga.
Want ik ga naar de Vader,
en de Vader is veel meer dan ikzelf.

Nu al zeg ik dat allemaal,
opdat jullie – als het zover komt – het geloof zullen bewaren.

Homilie

Z en B,

Als iemand van jullie ooit de stad Jeruzalem bezocht heeft, zal die ongetwijfeld een bezoek hebben gebracht aan de Heilig Grafkerk, op de plaats waar – volgens de traditie – Jezus in het graf werd gelegd.

Die kerk werd oorspronkelijk gebouwd door keizer Constantijn, die in 313 de vervolging van de christenen stopte, en het christendom zelfs tot staatsgodsdienst verhief.

Vele keren werd ze verwoest, maar telkens weer opgebouwd.

Het bezoek aan die kerk is een confronterende ervaring.

Want het is een gebouw dat je helemaal niet doet denken aan een kerk, waar stilte en wijding van uitgaat.

Ze lijkt veeleer op een oosterse markt die krioelt van mensen, met kramen kriskras door elkaar.

Ze is een aaneenschakeling van diverse ruimtes en bijbouwsels, en in iedere hoek of kant heeft een verschillende christelijke kerk zijn plaats.

Ofwel loop je voorbij de Grieks-orthodoxen, De Rooms-katholieken, de Armeens-orthodoxen, de Syrisch-orthodoxen, de kopten of de Ethiopiërs.

En overal kunnen vieringen bezig zijn en lopen mensen in en uit.

Die kerk, die eigenlijk een toonbeeld zou moeten zijn van de eenheid in Christus, geeft een beeld van juist het omgekeerde, de versplintering van het christelijk geloof.

Er straalt met momenten zelfs vijandigheid uit, want niet zelden hebben er vechtpartijen plaats, wanneer de ene op de plaats van de andere komt.

Om de zaak wat in de hand te houden hebben de Ottomaanse heersers een paar eeuwen geleden een gedetailleerde regeling uitgevaardigd over wie verantwoordelijk is voor welk deel van de kerk, en op welk moment ze de hun toegewezen ruimte mogen gebruiken voor hun diensten. Die regeling kreeg de naam Status Quo, en geldt nog steeds.

En omdat de geloofsgemeenschappen mekaar niet vertrouwen, worden de sleutels van deze – nochtans christelijke – kerk bewaard door een moslimfamilie die dagelijks de deur opent en sluit.

Wie ooit door die deur de kerk is binnengegaan, zal erboven een verrassend maar pijnlijk teken van de verdeeldheid hebben opgemerkt.

Op een richel staat een klein oud laddertje, onder een raam en tegen een muur. Het zou er reeds 300 jaar geleden zijn achtergelaten door een metselaar die enkele herstellingswerken had uitgevoerd.

Maar het blijft er staan omdat geen enkele christelijke gemeenschap het recht heeft die weg te halen. De richel behoort immers aan de kerk eronder, en de muur aan de kerk erboven, en niemand kan aantonen de eigenaar van het laddertje te zijn.

Daarom is het wereldwijd gekend als 'het onverplaatsbaar laddertje'.

Toen in 1964 paus Paulus VI als allereerste paus een buitenlandse reis maakte, was dat naar Jeruzalem, waar hij een ontmoeting had met de orthodoxe patriarch van Constantinopel, Athenagoras.

Het was een historisch moment, want nooit eerder hadden de hoofden van de katholieke en de orthodoxe kerken mekaar ontmoet en omhelsd.

Om aan te geven dat er werk moet gemaakt worden van de eenheid onder de christenen heeft Paus Paulus dan verklaard dat het laddertje op zijn plaats moet blijven staan tot de katholieken en de orthodoxen weer verenigd zullen zijn.

Z en B,

Verdeeldheid onder christenen en onder christelijke kerken maakt hun boodschap ongelooftwaardig.

Alle christelijke kerken verkondigen Jezus van Nazareth, met als basis de vier evangelies.

En wie deze leest kan er niet naast kijken dat Jezus keer op keer oproept tot eenheid.

‘Ik bid, Vader, dat allen één zullen zijn, zoals jij in mij, en ik in jou, opdat de wereld gelooft dat jij mij gezonden hebt.’ (Joh 17,20)

‘Daaraan zullen allen zien dat jullie mijn leerlingen zijn, als jullie liefde onder elkaar hebt.’ (Joh 13,34)

‘Een huis dat intern verdeeld is, kan niet standhouden.’ (Mc 3,24)

‘Zalig de vredestichters, want zij zullen kinderen van God genoemd worden.’ (Mt 5,9)

En toch is de tweeduizend jaar geschiedenis van het christendom zwaar getekend door disputen en verdeeldheid.

In de eerste lezing uit de Handelingen van de Apostelen hoorden we dat dit reeds van in het allereerste begin het geval is geweest.

Christenen van joodse afkomst vonden dat niet-joden zich eerst moesten laten besnijden eer ze gedoopt konden worden.

Het kwam tot slaande ruzie en Paulus moest tussenbeide komen.

Een tijd later waren het die van Rome die van zich lieten horen, en vonden dat hun bisschop boven al de anderen stond.

Wat uiteindelijk leidde tot een scheuring met de oosterse kerken, die zich orthodox noemden.

Nog later ontstonden de protestantse kerken – Lutheranen, Calvinisten, Hussieten, ... - die vonden dat het kerkelijk gezag meer uit was op rijkdom en macht, dan op het in praktijk brengen van het evangelie.

En zo is de kerkgeschiedenis een aaneenschakeling van meningsverschillen en twisten.

Sedert de historische stap naar eenheid, die Paus Paulus heeft gezet, is er veel gebeurd.

Paus Franciscus had een heel nauwe en vriendschappelijke band met de huidige patriarch van Constantinopel, Bartholomeus.

En op zijn begrafenis en de intronisatie van de nieuwe paus waren de leiders aanwezig van alle niet-katholieke christelijke kerken.

Hopelijk zal paus Leo erin slagen de band met de verschillende christelijke kerken nauwer aan te halen.

De weg die daarvoor moet gegaan worden – ook door ons gewone christenen - is niets anders dan met zijn allen trouw de woorden en het voorbeeld van Jezus gaan beleven, zoals we hoorden in het evangelie van deze dag: ‘als ik er niet meer zal zijn, zal de Geest jullie de

weg wijzen. Het zal jullie dan duidelijk worden wat ik jullie steeds heb gezegd. Zo zullen jullie vrede kennen.'

Pierre Breyne

Wie wil reageren op deze homilie, kan dit doen via e-mail: pierre.breyne@outlook.com En daar krijg je een antwoord op.